

1941-04-02

AFSENDER

Jens Ferdinand Willumsen

MODTAGER

Siegfried Wagner

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

Afsendersted:

Nice (Frankrig)

Modtagersted:

Lyngby (Danmark)

Omtalte personer:

Michelle Bourret

Den Frie Udstilling

Olga Wagner

Arkivplacering:

J.F. Willumsens Museum

Bog: Breve fra J.F. Willumsen til

Siegfried Wagner 1905-46

DOKUMENTINDHOLD

Vinteren har været kold i Nice, og der er mangel på stort set alt. Willumsen er trist, og han får sjældent besøg. Han arbejder dog med sin kunst, og hans gamle køkkenskabe bliver lavet om til rammer. Willumsen har nu en samling på 1900 objekter, som skal sendes til Danmark efter krigen. Museumsplanlægningen er dog gået helt i stå.

TRANSSKRIFTION

42 rue des Ponchettes.

Nice. France (A.M) den 2 April 1941.

Kære Wagner.

Tak for Dine to Brev. Det første af 16 Januar har jeg ikke svaret paa. Jeg var saa trist at jeg ikke vidste hvad jeg skulde skrive, og forøvrigt skal man ikke meddele andre sit daarlige Humør. Enhver kan have nok i sit eget. Det andet af 17 Marts fik jeg igaar. Humøret er naturligvis ikke bleven bedre i Løbet af de 2 Maaneder, vel nærmest værre. Men jeg vil ikke opsætte længere at give et Livstegn fra mig.

Vi har haft det meget koldt i Vinter, Ingen steder fryser man som i Syden. Det er mærkeligt, selv om man opvarmer sine Stuer fryser man alligevel. Jeg har dog kundet faa lige det nødvendige Kul, som jeg med Sparsommelighed har kundet slaa mig igjennem med. Og saa har jeg en elektrisk Ovn som opvarmer fortrinligt i et lille Rum; men den er overordentlig dyr at bruge.

Med Fødevarerne er det rent galt. Vi er lige paa Randen af Hungersnød. Kun lidt Brød, meget lidt Kød. Ingen Kartoffler, faa Æg, intet Smør, eller Olivenolie. Ingen Kaffe, meget lidt Sukker. - Ingen Sæbe eller andet Vaskemiddel, og der er meget andet der mangler, som Fisk f.Eks. Jeg vil ikke fortsætte: Vi mangler saa godt som alt. Jeg er derfor bleven saa mager

at jeg kan slaa Tøjet to Gange omkring mig, omtrent ligesaadan med min Hud, der bliver rynket og hænger i Gardiner.

Man kan spise en Masse Grøntsager, som Kaal, Seleri, Fennille; men det er jo ikke andet end Vand, og giver Smærter i Tarmene.

Vi haaber nu paa Hjælp fra Amerika, der har lovet at hjælpe.

Livet er naturligvis helt gaaet i Staa, og aldrig har det været saa trist som nu. Vi gaar ikke ud i Besøg, thi vi kender ingen, og ingen kommer af samme Grund til mig. Jarl kommer dog ind fra Cannes en Gang hver 3^{die} Maaned og bliver en Times Tid. Det er jo ikke stort Selskab.

Jeg arbejder med alt muligt, baade med Kunst, og praktiske Ting, det gælder jo om ikke at sidde og hænge og falde sammen. Men det er

næsten umuligt at skaffe sig det nødvendige dertil. Intet Træ til at lave Rammer af, ingen Linolie til at male dem med, ingen Petroleum, ingen Terpentin. Der er heller intet Jærn eller andet Metal. Jeg finder frem fra Krogene gamle Stoffer som kan bruges og Hylderne i mine Vægskabe maa blive til Rammer, de er gode og tørre. Paa den Maade faar jeg lavet nogle, og Snedkeren har ikke noget Arbejde, saa han vil gærne arbejde ogsaa. Men det er dyrt. Alt er dyrt, skøndt Guvernementet gør meget for at holde Priserne normale; det lykkes dog ikke fuldstændigt.

Mit Museum er udskudt, skriver Du, det kan vel ikke være anderledes. Ikke destomindre arbejder jeg her med de Sager som det skal indeholde. Laver de Rammer som jeg kan, og sætter i Stand det som ligger og flyder og har ventet i 25 Aar paa at blive gjort i Orden, Saaledes, at naar Krigen bliver forbi, og Transport kommer i Gang, alle mine Museums Sager kan blive sendt hjem; Der kan saa blive lavet en Udstilling af dem, og de vil da presentere sig smukt og fornøjeligt at skue. Jeg har nu en stor Samling paa 1900 Numre, med mange smukke Ting imellem. Flere historiske Malerier af store Mestre og naar jeg ser mit Snit, saa køber jeg engang imellem stadig et Billede til den -

Den Frie Udstillings 50 Aars Jubilæums Udstilling blev altsaa aabnet, men den skal efter Dit sigende, være jammerlig. Det er da sørgeligt. Men det er jo stadig Krigen der er Skyld deri. Ja Struckmann holder Festtalen til den store Middag; det gør han jo godt og han morer de andre, og lad ham saa gøre det.

Alt i Alt har jeg det Indtryk at I har det bedre der hjemme end Vi har det her, og jeg troer ikke at Nizza nogensinde vil komme over den Dekadence som den nu har. Jeg

tænker derfor paa at forlade Nizza forstede efter Krigen. Men hvis jeg ikke er død forinden, hvor saa tage hen? Naturligvis til Danmark; men hvorledes skal jeg kunde arbejde i 9 Maanedes Mørke. Jeg skal altsaa igjen gaa og vride mine Hænde i Ærgrelse over Vejret, som jeg altid gjorde det om Vintrene i København - At bo paa et Hotelværelse og i en Pension vil ogsaa være umuligt for mig -

Her er lyst, og selv om Solen ikke skinner hver Dag, saa kan jeg arbejde, og syg af Influenza bliver man kun sjældent.

Fra Mme Bourret skal jeg hilse mange Gange jeg har sagt hende at Du siger at hun skal passe godt paa mig. Det gør hun ogsaa.

Jeg haaber at Du og Din Kone nu har det godt og er bleven helt færdig med al Slags Sygdom. Nu kommer Foraaret, og det er jo en dejlig Tid i Danmark.

I Danmark det skønneste Land i Europa. Skade at det regner saa meget og

er saa mørk.
Din gamle Ven
J. F. Willumsen.
Mange Hilsner til
Mme Olga og Din Familie!

42 rue des Ponchettes.
Nice. France (A.M). den 2 April 1941.

Kære Wagner.

Tak for Dine to Breve. Det første af 16 Januar har jeg ikke svaret paa. Jeg var saa trist at jeg ikke vidste hvad jeg skulde skrive, og forøvrigt skal man ikke meddele andre sit daarligere Humør. Enhver kan have nok i sit eget. Det andet af 17 ~~Marts~~ Marts fik jeg igen. Humøret er naturligvis ikke bleven bedre i løbet af de 2 maanedes, vel nærmest værre. Men jeg vil ikke opsætte længere at give et dult tegn fra mig.

Vi har haft det meget kødt i Vinter. Ingen steder fryser man som i Syden. Det er mærkeligt, selv om man opvarmer sine Stuer fryser man alligevel. Jeg har dog kunnet lide det nok, vendige Køl, som jeg med Sparksomhed har kunnet slaa mig igennem med. Og saa har jeg en elektrisk Ovn som varmer fortruligt i et lille Rum; men den er overordentlig dyr at bruge.

Med Fødevarerne er det rent galt. Vi er lige paa Runden af Hungersnød. Kun lidt Brød, meget lidt Kød. Ingen Kartofler, faa Ag, Intet Smør, eller Olivenolie. Ingen Kaffe, meget lidt Sukker. - Ingen Sæbe eller andet Vaskemiddel, og der er meget andet der mangler, som Fisk f. Eks. Jeg vil ikke fortsætte: Vi mangler saa godt som alt. Jeg er derfor bleven saa mager

at jeg kan slaa Tøjet to Gange omkring ^{sig} omtræn
ligesaadan med min Hud, der bliver rynket
og hænger i Gardiner.

Man kan spise en Masse Grøntsager, som Kaal,
Seleri, Fennille; men det er jo ikke andet end
Vand, og giver Smærter i Tarmene.

Vi haaber nu paa Hjælp fra Amerika, der har
lovet at hjælpe.

Levet er naturligvis helt gaaet i staa, og
aldrig har det været saa trist som nu. Vi gaar
ikke ud i Besøg, thi vi kender ingen, og ingen
kommer af samme Grund til mig. Jule Kom-
mer dog ind fra Cannes en Gang hver 3 ^{og} 4
Maaned og bliver en Times Tid. Det er jo
ikke stort Selskab.

Jeg arbejder med alt muligt, baade med Kunst,
og praktiske Ting, det gælder jo om ikke at sidde
og kenge og fælde sammen. Men det er næsten
næsten umuligt at skaffe sig det nødvendige
dertil. Intet Træ til at lave Rammer af, ingen
Linolie til at male dem med, ingen Petroleum,
ingen Terpentin. Der er heller intet Jern, eller
andet Metal. Jeg finder frem fra Krogene gamle,
Stoffer som kan bruges og Hyldeerne i mine Vægskabe
maa blive til Rammer, de er gode og tørre. Paa
den Maade faar jeg lavet nogle, og Medheren
har ikke noget Arbejde, saa han vil gerne arbejde
ogsaa. Men det er dyrt. Alt er dyrt, skønt
Guvernementet gør meget for at holde Priserne
normale, det lykkes dog ikke fuldstændigt.

Mit Museum er udskudt, skriver Du, det kan vel ikke være anderledes. Ikke desto mindre arbejder jeg her med de Sager som det skal indeholde. Laver de Rammer som jeg kan, og sætter i Stand det som ligger og flyder og har ventet i 25 Aar paa at blive gjort i Orden. Saaledes, at naar Krigen bliver forbi, og Transport kommer i Gang, alle mine Museums Sager kan blive sendt hjem; Der kan saa blive lavet en Udstilling af dem, og de vil da presentere sig ~~og~~ smukt og fornøjeligt at skue. Jeg har nu en stor Samling paa 1900 Numre, med mange smukke Ting indelem, Flere historiske Malerier af store Mestres, og naar jeg ser mit Snit, saa køber jeg engang imellem stadig et Billede til den.

Den Fri Udstillings 50 Aars Jubileums Udstilling blev altsaa aabnet, men den skal efter Dit sigende, være jammerlig. Det er da sørgeligt. Men det er jo stadig Krigen der er Skyld deri. Ja Struckmann holder Festtalen til den store Middag; Det gør han jo godt og han morer de andre, og lad ham saa gøre det.

Alt i Alt har jeg det Indtryk at I har det bedre der hjemme end vi har det her, og jeg tror ikke at Nizza nogen sinde vil komme over den Dekadence som den nu har. Jeg

448- 3729
tænker derfor paa at forlade Nizza førstede efter
Brugten. Men hvis jeg ikke er død forinden, hvor
saa tage hen? Naturligvis til Danmark; men
hvor^{ledes} skal jeg kunde arbejde i de 9 maaneders
Mørke. Jeg skal altsaa igjen gaa og vride mine
Hænder i Angrelse over Vejret, som jeg altid gjorde
det om Vintrene i København - At bo paa et
Hotelværelse og i en Pension vil ogsaa være
umuligt for mig -

Her er Lyst, og selv om Solen ikke skinner hver
Dag, saa kan jeg arbejde, og syg af Influenza
bliver man kun sjældent.

Fra Mme Bourret skal jeg hilse mange Gange
jeg har sagt hende at Du siger at hun skal passe
godt paa mig. Det gør hun ogsaa.

Jeg haaber at Du og Din Kone nu har det
godt og er bleven helt færdig med al Slags
Sygdom. Nu kommer Foraaret, og det er jo
en dejlig Tid i Danmark.

I Danmark det skønneste Land i Europa,
skade at det regner saa meget og er saa
mørk.

Din gamle Ven

J. F. Willumsen.

Mange Hilsener til

Mme Olga og din Familie!

